

tional Æresforpligtelse kan forpligte os til at betale andet tilbage, end hvad vi har laant; det andet er at forpligte den danske Stat til at betale Aagerrenter i Ordets allervorligste Forstand til udenlandske Spekulanter.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at Valget i 1924 var et Valutavalg, og det er rigtigt, det var et Valutavalg, et Valg paa at hindre Kronens yderligere Fald, og det ærede Medlem vil ikke bestride, at Resultatet af Valget i alt Fald ikke er i Uoverensstemmelse med den Bevægelse, der siden har været i Valutaen, hvad enten det nu er den ene eller den anden Aarsag, som har fremskaffet den. Men naar det ærede Medlem ved sine Ord ligesom vil sige, at Valget i 1924 var et Valg paa, at Kronen skulde op i Pari igen, maa jeg paa det bestemteste modsige dette, det tog Valget aldeles ikke Stilling til. Jeg kan selv for mit Vedkommende nævne, at under Valgkampen, hvor der ogsaa udspreddes en Pjece af Seminarieforsounder Byskov, som hed saadant noget som „Den ærlige Krone“, og hvori der forekommer den bemærkelsesværdige Udtalelse, som det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i Grunden er enig i, at det er en moralsk Forpligtelse for os at bringe Kronen op i Pari, uanset om saa hele Landbruget skulde gaa til Grunde — det stod der i denne berømte Pjece —, vendte jeg mig paa det bestemteste imod denne Udtalelse, netop ud fra den Betragtning, at det Spørgsmaal, hvor vi forankrer vor Krone, og hvilken Guldværdi vi giver den, er et Spørgsmaal, vi afgør under Hensyn til vort Lands Interesse, dets Erhvervs Interesser og Fremtidsmuligheder. Det er det, som skal være afgørende, og ikke en Henvi- sning til, hvad vi skylder Udlandet. Derfor udtaler jeg paa ny min Tilfredshed med, at dette Lovforslag holder Spørgsmaalet aabent.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen og udsætte Mødet til i Aften Kl. 7½.

Mødet udsat Kl. 4⁵⁰.

Mødet genoptoges Kl. 7³⁰.

Holger Andersen: Ved første Behandling af dette Lovforslag fremsatte det ærede Medlem Hr. Drachmann en Række Bemærkninger med Nationalbankens Erklæring af 8. September dette Aar til Udgangspunkt, den Erklæring, der peger paa, at Erhvervenes Tilslutning til Genopnaelse af Parikursen i en Række Tilfælde hviler paa Forudsætninger, der højst sandsynligt vil svigte. De Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Drachmann ved denne Lejlighed fremsatte, forekom mig at være af meget stor Interesse og de Spørgsmaal, der knytter sig dertil, af den allerstørste Betydning. Jeg kan desværre ikke se, at der ved det Lovforslag, der nu foreligger til endelig Vedtagelse i dette høje Ting, er taget fornødent Hensyn til de saare vigtige Spørgsmaal, det ærede Medlem her rejste. Der findes i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, forskellige Momenter, som jeg for mit Vedkommende kun kan give min Tilslutning; det er saaledes naturligt, at Valutakreditten stilles til Raadighed for Nationalbanken i Uoverensstemmelse med de ændrede Forhold, der er en Følge af den stærke Krone- stigning, og man kunde med Føje vente, at Rigsdagens Forhandlinger paa dette Punkt vilde føre til det Resultat, der nu foreligger. Men paa den anden Side maa jeg dele Frygten for, at Fastsættelsen af den forhøjede Minimumskurs til 88¾, eventuelt 85¾, med de Erfaringer, man har høstet med den sidst vedtagne Lovs Virkninger for Øje, vil kunne virke saaledes, som de ærede Medlemmer Hr. Himmelstrup og Hr. Pinstrup udtaler det i deres Mindretalsbetænkning, altsaa vil kunne virke som en ny Invitation til Spekulationen om at sætte ind og drive Kursen hurtig fremad — og det forekommer mig, at Erfaringerne fra Loven af 20. December i Fjor burde virke saare skræmmende i saa Henseende. Uden at ville blande mig i den Meningsudveksling, der har fundet Sted mellem Føreren for Venstres Flertal, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, og Føreren for et Mindretal, det ærede Medlem Hr. Pinstrup, maa jeg sige, at jeg ikke forstaaer de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremsatte som Svar til sin Partifælle, Udtalelser, der gik imod den Op-